

[C. J. F. Sven.]

hovedet sprogrigtigt sige dette? Jeg synes, det er noget mærkeligt noget. Naa, nu spiller vel Betegnelsen ingen Rolle, maa jeg gaa ud fra, saa der vil vel kunne forhandles om et andet og bedre Navn. Jeg tillader mig at foreslaa, at man i Stedet for Betegnelsen Kommunegæld indfører Begrebet „Kommunehjælp“. (Afbrydelse). Ja, saa er det en Almisser, dèr har vi straks Retsprincippet.

Jeg synes *Kommunehjælp* klinger mundret og dækker det, der her er Tale om, men vi kan altid drøfte, hvorvidt det skulde stride mod Retsprincippet.

Selve Realiteten i Kommunegælden som saadan, nemlig dette, at der ydes en Hjælp i de angivne Tilfælde, kan der formentlig ikke siges væsentligt til. Jeg maa dog paapege, at de faste Grænser for Hjælpens Maksimalstørrelse, jfr. § 309, 1ste Stykke, efter samme Paragrafs 3die Stykke kan fraviges af Kommunalbestyrelsen. Hvad hjælper de faste Grænser saa? Jeg er ikke helt klar over, om en eventuel Nægtelse af en saadan Forøgelse udover de almindelige Maksimalbeløb kan indbringes for Amtmanden og Socialministeren. (*Socialministeren* [Steincke]: Ja!). Ja, saa skal altsaa den endelige Afgørelse ligge her, og saa er vi igen inde paa dette, at alle Afgørelser er henlagt til Socialministeren (*Socialministeren* [Steincke]: Ligesom nu). Ligesom nu, ja, det kan man jo nok trøste sig med. (*Socialministeren* [Steincke]: Ja, men det er rigtigt). Det er formelt rigtigt, reelt urigtigt.

Bestemmelsen i § 308, at man ikke ved Ydelse af Kommunegæld maa supplere en normal Persons Arbejds løn, kan i sig selv være meget rigtig, men ganske upaakrævet synes den følgende Bestemmelse i Paragraffen at være om, at Fagforeningen eventuelt skal indblandes; og Tilføjelsen om, at Supplering dog kan ske, hvor Arbejds lønnen ikke er overenskomstmæssig, finder jeg afgjort urigtigt, og hvis den ikke er Udslag af en Partitag, vil den i hvert Tilfælde let kunne opfattes og er blevet opfattet saaledes, og den Formulering, der dækker Hovedtanken i Bestemmelsen, at man ikke maa supplere en normal Persons Arbejds løn, kan formentlig let lade sig forme uden videre Besvær.

I § 312 gives der nogle Regler om private velgørende Foreninger og Institutioner, og de dèr angivne Regler maa jeg tage afgjort Afstand fra. Jeg vil under ingen Omstændigheder være med til, at det offentlige ligefrem skal konkurrere med de private om at faa Lov til at yde Hjælp. Denne Bestem-

melse fastsætter, at hvis det sociale Udvalg bliver opmærksom paa, at der samtidig ydes Hjælp af en velgørende Forening, og den Hjælp, der ydes, ogsaa kunde ydes af det offentlige, skal Udvalget gøre Foreningen opmærksom paa det og faktisk henstille, at Foreningen holder inde med Udbetalingen. Hvis denne almindelige Meddelelse saa ikke hjælper, skal Sagen indberettes til Amtmanden, og jeg ved saa egentlig ikke, hvad der videre skal ske; det skal eventuelt ogsaa indberettes til Socialministeren, at den forvorne private Institution fortsat tillader sig at yde Bidrag. Jeg ved ikke, om det efter de bedste moderne Mønstre er Meningen at tilkalde Politidirektøren eller Politimesteren til velvillig Intervention i Sagen. Jeg kan aldeles ikke se, at det offentlige skal henvende sig til eller, som Tanken er, ligefrem true den private Velgørenhed til at lade det offentlige faa Fortrinet. I saadanne Situationer bør Konsekvensen naturligvis ene være, at man lader det offentlige Hjælp holde op. I øvrigt kan man jo slet ikke forbyde de private at hjælpe, saa hvis de private giver baade Amtmanden og Socialministeren en god Dag, hvad saa? Ja, saa maa det offentlige virkelig trække sig tilbage. Og for Resten troede jeg ikke, det var den højttærede Socialministers Hensigt ligefrem at faa saa mange som overhovedet muligt ind under offentlig Forsorg. Tanken har formentlig — haaber jeg da — kun været at udelukke Dobbelt Hjælp, men Formuleringen er i saa Fald overmaade uheldig. For øvrigt er der vistnok snarest Grund til at befrygte, at den private Velgørenhed af sig selv mere og mere vil trække sig tilbage. Alt for ofte miskendes den private Indsats af Offentligheden, ja, rent agitationsmæssig vender man sig mod den, og gennem de tunge Skatter yder de private Borgere paa Forhaand store Bidrag til den sociale Forsorg. Nu er man altsaa til sidst inde paa ligefrem ved Lov at ville forbyde den private Velgørenhed. Forstaa det, hvo der kan!

Efter Lovforslaget vil der i Fremtiden kun i et ret begrænset Antal Undtagelsestilfælde være Tale om, at en Hjælp fra det offentlige medfører de hidtil kendte Virkninger, der er knyttet til den egentlige Fattighjælp. Naa, i øvrigt var jo efterhaanden de Tilfælde, hvor Hjælpen ydedes med Fattighjælps Virkninger, blevet meget indskrænkede. Naar det nu foreslaas praktisk talt i det væsentlige at ophæve enhver Virkning, anføres der heroverfor adskillige Argumenter, naturligvis af større eller mindre Værdi, og blandt disse, Følelsesmomentet, gaende